

nok vilde hun ikke være bleven lykkeligere; men hun havde ikke ved sin Daarskab lagt sin Mor i Graven. —

Dagen efter fik hun Besøg af sin Fætter Asmus. Den lille Professor havde for nogen Tid siden mødt hende paa Gaden og var bleven foruroliget af hendes Udseende. Det glædede ham derfor nu at træffe hende beskæftiget med sit Barneudstyr, og det saa meget mere, som han ikke var helt sikker paa, hvordan hun vilde modtage den Efterretning, han kom med.

Efter at han forgæves havde søgt at interessere hende for Byens Nyt, gjorde han hende det samme Spørgsmaal, som Johannes Gaardbo den foregaaende Dag havde haft paa Læberne:

„Har du nylig hørt fra din Veninde paa Favsingholm?“

„Ja, det er ikke saa længe siden. Hun skrev til mig i Anledning af Mors Død.“

„Og alt stod godt til derovre?“

„Det tror jeg nok.“

„Du har maaske set, at der har været en større Ildløs paa Favsingholm?“

„Ildløs? ... Nej!“

„Det stod i Bladene igaar. Hele Kostalden er brændt og et Svinehus. Man mener, at Ilden er paasat. Din Venindes Mand — Naturdoktoren — har nok heller ikke derovre været heldig med sin Optræden. Han og Dihmer skal paa forskellig Maade have udæsket Befolkningen.“

„Saa hører jeg nok igen fra Meta en af Dagene,“ sagde Jytte. „For nu har hun da noget at fortælle om.“